

บทวิเคราะห์ปัจจัยการก้าวขึ้นสู่อำนาจของพรรคกิจประชาชนในสิงคโปร์ ภายใต้การอธิบายเชิงสาเหตุ

An Analysis of the Factors Affecting the People's Action Party's Road to Power: Casual Explanation

วาทัญญู ใจบริสุทธิ์*

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันสิงคโปร์เป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีเสถียรภาพทางการเมืองสูงเป็นอย่างยิ่ง ที่เป็นเช่นนี้ก็สืบเนื่องมาจากศักยภาพในการประกอบสร้าง การดำรงรักษา และผูกขาดอำนาจทางการเมืองมาอย่างต่อเนื่องยาวนานของพรรคกิจประชาชน (People's Action Party: PAP) กล่าวได้ว่าพรรคกิจประชาชนได้สถาปนาระบบพรรคการเมืองแบบโดดเด่นพรรคเดียว (one dominant party system) ขึ้นมาในสิงคโปร์อย่างเป็นรูปธรรมมากกว่า 50 ปี หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1968 ซึ่งปรากฏการณ์การก้าวขึ้นมามีอำนาจทางการเมืองของพรรคกิจประชาชนในสิงคโปร์ หากทำการศึกษาและวิเคราะห์ภายใต้การอธิบายเชิงสาเหตุ (casual explanation) ก็จะทำให้การอธิบายถึงปรากฏการณ์มีความสมเหตุสมผลยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: อำนาจ, พรรคกิจประชาชน, การอธิบายเชิงสาเหตุ

Abstract

At the present time, Singapore is the country that has high political stability. This stability is the result of the one-party dominant system ruling by the People's Action Party (PAP) for more than five decades. After the 1968 general election, the PAP won all seats in the parliament and has become the only dominant party in the country. By applying the casual explanation, this article offers more insightful explanation on the PAP's road to power.

Key words: power, People's Action Party, casual explanation

บทนำ

การอธิบายเชิงสาเหตุ (casual explanation) ในการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมภายใต้ญาณวิทยา (epistemology) ตามแนวทางแบบปฏิฐานนิยม (positivism) ซึ่งมีวิธีตามแบบกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ มีความมุ่งหมายที่จะทำการศึกษาทางสังคมศาสตร์ให้มีระเบียบที่ใกล้เคียงกับการศึกษาในทางวิทยาศาสตร์โดยการเชื่อมโยงความเป็นสาเหตุ (cause) กับผลลัพธ์ (effect) โดยสาเหตุจะทำหน้าที่ในการอธิบาย (explanan) แก่ปรากฏการณ์ที่ถูกอธิบาย (explanandum) กล่าวได้ว่า ปรากฏการณ์ที่ถูกอธิบาย ก็คือ ผล (effect) ที่เกิดจากสาเหตุนั่นเอง แต่อย่างไรก็ตามความซับซ้อนของปรากฏการณ์ทางสังคม ไม่ได้มีกฎที่เป็น

---

*นักวิจัยประจำสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Email:

watunyu1979@hotmail.com

กฎทั่วไปเช่นเดียวกับกฎในทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้นการอธิบายเชิงสาเหตุจะมีความสมเหตุสมผลได้ จะต้องมีการเชื่อมโยงสาเหตุและผล ที่เป็นในลักษณะของกลไกในเชิงสาเหตุ (casual mechanism) อันเป็นกลไกที่จะแสดงถึงความเชื่อมโยงจากสาเหตุไปสู่ผลโดยแต่ละชุดของสาเหตุ (causal chain) จะต้องประกอบไปด้วยบรรดาเหตุการณ์ที่ประกอบเข้าด้วยกันอย่างสมเหตุสมผล ทั้งในหน่วยทางสังคมระดับจุลภาค จนถึงหน่วยทางสังคมระดับมหภาค โดยจะต้องไม่ละทิ้งปัจจัยสำคัญอันปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมของปรากฏการณ์ เพื่อสนับสนุนให้ชุดของสาเหตุมีความหนักแน่นสมเหตุสมผล (Daniel Little, 1991:13-38)

จากปรากฏการณ์ที่พรรคกิจประชาชนสามารถสถาปนาระบบพรรคการเมืองแบบโดดเด่นพรรคเดียว (one dominant party system) ขึ้นมาในสิงคโปร์ได้อย่างยาวนาน จึงเกิดคำถามในการศึกษาและวิเคราะห์ว่า มีสาเหตุอันใดที่ส่งผลให้พรรคกิจประชาชนสามารถครองอำนาจทางการเมืองในสิงคโปร์มาได้อย่างต่อเนื่อง โดยผู้เขียนจะใช้การอธิบายเชิงสาเหตุมาเป็นกรอบในการอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้การวิเคราะห์มีกรอบในการอธิบายที่มีลักษณะที่สมเหตุสมผลยิ่งขึ้น

การก่อตั้งพรรคกิจประชาชน

การก่อตั้งพรรคกิจประชาชนมีพื้นฐานมาจากการรวมตัวกันของนักศึกษาชาวมลายาซึ่งศึกษาเคยอยู่ที่สหราชอาณาจักร ได้ร่วมกันจัดตั้งกลุ่มทางการเมืองที่เรียกว่า มลายันฟอรัม (Malayan Forum) ในปี ค.ศ. 1950 หลังจากที่คืนสู่มาตุภูมิ ลี กวน ยู และ โก๊ะ เกง ชวี ก็ยังคงดำเนินกิจกรรมของมลายันฟอรัม ด้วยความมุ่งหวังที่จะก่อตั้งพรรคการเมืองที่มีจุดประสงค์เพื่อความเป็นเอกราชตลอดจนความกินดีอยู่ดีของชาวสิงคโปร์ ในขณะเดียวกันนั้น ลี กวน ยู ก็ได้ให้ความสำคัญกับสหภาพแรงงาน โดย ลี กวน ยู ได้เล็งเห็นว่า มวลชนของสหภาพแรงงานนั้นจะเข้ามาเป็นฐานเสียงที่สำคัญในการสนับสนุนทางการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในวันที่ 21 พฤศจิกายน ค.ศ. 1954 พรรคกิจประชาชนจึงได้ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ซึ่งในที่ประชุมได้เลือก ดร.โต๊ะ ซิน ไช เป็นหัวหน้าพรรค และได้เลือก ลี กวน ยู เป็นเลขาธิการพรรค (Chee, 1979: 12) ซึ่งการก่อตั้งพรรคกิจประชาชนเกิดขึ้นจากการรวมตัวของคนสองกลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีการศึกษาแบบตะวันตก โดยกลุ่มนี้จะเป็นพวกที่มีแนวคิดไม่นิยมความรุนแรง มีพื้นฐานมาจากการรวมตัวของมลายันฟอรัม เรียกว่ากลุ่มสายกลาง (moderate) ส่วนอีกกลุ่มก็คือกลุ่มแกนนำที่มีการศึกษาแบบจีน โดยกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีแนวคิดตามแบบคอมมิวนิสต์และมีพื้นฐานมาจากสหภาพแรงงานต่างๆ เรียกว่ากลุ่มคอมมิวนิสต์ (procommunist)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มสายกลางเป็นกลุ่มที่มีแนวคิดจะก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นมา แต่ก็ยังขาดมวลชนแนวร่วม ระยะเวลา 4 ปี จากปี ค.ศ. 1950 การสร้างมวลชนขึ้นมาอย่างรวดเร็วนั้นกระทำได้อย่างยิ่ง ดังนั้นกลุ่มสายกลางจึงดำเนินการสานสัมพันธ์ถึงมวลชนสำเร็จรูปมาจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ ทั้งที่กลุ่มสายกลางไม่เคยเห็นด้วยกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ โดยกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นมีมวลชนอยู่ในมือโดยผ่านการควบคุมสหภาพแรงงานและบรรดาสมาคมต่างๆ ในขณะที่กลุ่มคอมมิวนิสต์ก็ต้องการมีพรรคการเมืองเพื่อการดำเนินการทางการเมืองตามแนวทางของกลุ่มเช่นกัน

จากกรอบการอธิบายเชิงสาเหตุ ซึ่งจะต้องแสดงให้เห็นถึงสาเหตุที่ทำหน้าที่ในการอธิบายผล โดยผลสุดท้ายของบทความชิ้นนี้ก็คือ การก้าวขึ้นมาเป็นอำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ของพรรคกิจประชาชน ซึ่งปัจจัยสาเหตุเบื้องต้นที่ผลักดันให้เกิดผลเบื้องต้น คือ พรรคกิจประชาชนก้าวเข้าสู่เวทีการเมือง ตลอดจนจัดทำนโยบายต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์ อันเกิดมาจากปัจจัยสาเหตุทางสภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของ

สิงคโปร์หลังจากการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ 2 และสาเหตุเบื้องต้นทางการเมืองและการเลือกตั้ง ที่รัฐบาลอาณานิคมได้เปิดโอกาสให้สิงคโปร์เริ่มมีสิทธิในการปกครองตนเอง โดยแรงผลักดันดังกล่าวทำให้เกิดผลเบื้องต้น คือ พรรคกิจประชาชนจะต้องแสวงหาแนวทางและนโยบาย เพื่อสร้างสถานะให้พรรคมีความได้เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง

ปัจจัยเชิงสาเหตุจากสภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของสิงคโปร์ก่อนการก่อตั้งพรรคกิจประชาชน

เมื่อพิจารณาปัญหาในระดับมหภาคในการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของสิงคโปร์ในขณะนั้น จะเห็นได้ว่ารัฐบาลอาณานิคมต้องเผชิญหน้ากับกระแสเชิงโครงสร้างระดับโลก ที่นานาประเทศต้องการความเป็นเอกราชเอกราชหลังการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่งผลให้ประชาชนสิงคโปร์ก็ต้องการความเป็นเอกราช เฉกเช่นกัน กอปรกับปัญหาเชิงโครงสร้างภายใน ซึ่งการปกครองของรัฐบาลอาณานิคมไม่สามารถธำรงความสัมพันธ์ที่ราบรื่นต่อสิงคโปร์ได้เนื่องมาจากโครงสร้างทางการเมืองการปกครองที่เป็นลักษณะที่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองอยู่อย่างจำกัด รัฐบาลอาณานิคมจึงมีหน้าที่ ที่บกพร่องในการตอบสนองความต้องการทางการเมืองของประชาชน

กอปรกับปัญหาอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ที่ลุกลามในสิงคโปร์ยังเป็นปัญหาที่สำคัญ และเป็นหนึ่งในเงื่อนไขที่รัฐบาลอาณานิคมไม่ยินยอมให้เอกราชแก่สิงคโปร์ รัฐบาลอาณานิคมจึงได้ประกาศภาวะฉุกเฉิน (emergency period) ที่ใช้ในมลายาและสิงคโปร์ โดยได้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการจับกุมและควบคุมโดยไม่ต้องมีการไต่สวน และมีอำนาจในการยุบพรรคการเมืองที่เป็นภัยต่อความมั่นคงได้ ส่งผลให้พรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา (Malayan Communist Party: MCP) กลายมาเป็นองค์กรนอกกฎหมายทันที บรรดาสมาชิกของพรรคต่างก็ถูกจำคุกเป็นจำนวนมาก ภายหลังจากการปราบปรามแนวร่วมของพรรคคอมมิวนิสต์ส่วนหนึ่งก็หนีเข้าสู่ป่า แต่อีกส่วนหนึ่งก็ยังแฝงตัวอยู่ในเขตเมือง ซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ประกอบไปด้วยทุกสาขาอาชีพ อาจกล่าวได้ว่าอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์ก็เปรียบเสมือนระเบิดเวลาที่รอวันจะปะทุขึ้นมาได้ตลอดเวลา

ในส่วนโครงสร้างทางเศรษฐกิจซึ่งได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงอันเนื่องมาจากการถดถอยของเศรษฐกิจโลก รัฐบาลอาณานิคมจึงไม่สามารถแก้ไขปัญหทางเศรษฐกิจในการธำรงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจเอาไว้เนื่องจากการถดถอยของเศรษฐกิจเมืองท่า (Entrepot Trade) และการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรอย่างรวดเร็วหลังการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้มีสิงคโปร์มีอัตราการว่างงานสูงขึ้นเรื่อยๆ และส่งต่อปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยของประชาชน แม้ว่ารัฐบาลอาณานิคมจะมีความพยายามในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวแล้วแต่นโยบายด้านที่อยู่อาศัยของรัฐบาลอาณานิคม หรือ The Singapore Improvement Trust's Performance in Public Housing (SIT) ก็ต้องประสบกับความล้มเหลว (Quah, 1987: 233-239) ตลอดจนโครงสร้างทางสังคมของสิงคโปร์ ที่มีลักษณะเป็นพหุสังคมที่มีการแบ่งแยกกันไปตามเชื้อชาติต่างๆ กล่าว คือ จีน มาเลย์ อินเดีย ฯลฯ ซึ่งแม้แต่ในชาวจีนด้วยกันยังแบ่งเป็นกลุ่มทางสำเนียงภาษาที่แตกต่างกัน อันได้แก่ ฮกเกี้ยน แต่จิ๋ว กวางตุ้ง และแคะ ภายใต้อาณานิคมในลักษณะดังกล่าวรัฐบาลอาณานิคมก็มิได้มีแนวทางอันใดที่จะจัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้นระบบการศึกษาของสิงคโปร์ ยังมีการเรียนการสอน ที่มีทั้งโรงเรียนซึ่งสอนภาษาอังกฤษ สอนภาษามาเลย์ และสอนภาษาจีน ไม่เพียงแต่ละเชื้อชาติต่างก็มีแบบเรียนของตน แม้แต่ชุมชนจีนเองก็มีการ

แบ่งแยกโรงเรียนไปตามสำเนียงภาษาจีนของแต่ละชุมชน ภายใต้การแก่งแย่งการเมืองมือที่สามเหนือโรงเรียนจีนและชุมชนจีนของสองมหาเศรษฐี คือ ประธานสมาคมจีนฮกเกี้ยน ตัน ลักชาย หลายชายของ ตัน กากี ผู้ให้การสนับสนุนโดยลับแก่กองโจรคอมมิวนิสต์แห่งมลายา และอู๋ บุนไฮ้ว มหาเศรษฐีจีนแคะ แกนนำหอการค้าจีนแห่งสิงคโปร์ และผู้ให้การสนับสนุนก๊กมินตั๋ง (กวาดล ทรงประเสริฐ, 2547: 180) ส่งผลให้ระบบการศึกษาของสิงคโปร์ขาดทั้งความเป็นเอกภาพ และประสิทธิภาพ

กล่าวได้โดยสรุปว่า ปัจจัยสาเหตุอันเกิดจากสภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของสิงคโปร์ประกอบไปด้วย ปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน ปัญหาคอมมิวนิสต์ ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาพหุสังคม และปัญหาทางการศึกษา เป็นกลุ่มหรือชุดของปัญหาในระดับมหภาค ที่ผลักดันให้เกิดผลเบื้องต้น คือ พรรคกิจประชาชนก้าวเข้าสู่เวทีการเมือง ตลอดจนจัดทำนโยบายต่างๆ เพื่อแก้ไขบรรดาปัญหาที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์

ปัจจัยเชิงสาเหตุจากการเมืองและการเลือกตั้งของสิงคโปร์

สำหรับปัจจัยระดับจุลภาคของการวิเคราะห์ปัจจัยสาเหตุเบื้องต้นระดับจุลภาคในการวิเคราะห์ของบทความนี้ คือ การวิเคราะห์และอธิบายเชิงสาเหตุในการช่วงชิงทางการเมืองในลักษณะของชุดของสาเหตุเบื้องต้น สาเหตุแรกเกิดจากภายหลังที่รัฐบาลอาณานิคมได้ค่อยๆ ปล่อยให้สิงคโปร์ได้มีเสรีภาพในการปกครองตนเองหลังจากการสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่งผลให้สิงคโปร์มีความตื่นตัวทางการเมืองเป็นอย่างยิ่ง ทำให้มีพรรคการเมืองหลายพรรคได้เกิดขึ้นในเวทีทางการเมืองของสิงคโปร์ อาทิ พรรคสหภาพประชาชนไต้ยวมลายา (Malayan Democratic Union: MDU) พรรคก้าวหน้า (Progressive Party) พรรคแนวร่วมแรงงาน (Labour Front Party) พรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) พรรคสิงคโปร์อัมโน (Singapore United Malay National Organization: SUMNO) พรรคพันธมิตรประชาชนสิงคโปร์ (Singapore People's Alliance: SPA) พรรคสังคมนิยมเสรี (Liberal Socialist Party) พรรคสหประชาชน (United People's Party) พรรคแนวร่วมสังคมนิยม (Barisan Socialist) และพรรคกิจประชาชน เป็นต้น

นับตั้งแต่การเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติในปี ค.ศ. 1948 พรรคก้าวหน้า (Progress Party) ซึ่งเป็นพรรคของผู้ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษ ภายใต้การสนับสนุนของรัฐบาลอังกฤษ (Lee, 2008: 105) ส่วนการเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1951 พรรคก้าวหน้าก็ยังคงได้รับเสียงข้างมาก โดยพรรคก้าวหน้าได้รับเลือก 6 ที่นั่ง แต่พรรคแนวร่วมแรงงานได้รับการเลือกตั้งเข้ามาถึง 3 ที่นั่ง (Chee, 1979: 27)

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติปี ค.ศ. 1955 พรรคกิจประชาชนส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งแรกของพรรคจำนวนเพียง 4 คน โดยอ้างว่ารัฐธรรมนูญของรัฐบาลอาณานิคมไม่มีความเป็นประชาธิปไตย แต่แท้ที่จริงแล้วมาจากสาเหตุที่พรรคกิจประชาชนเพิ่งจะก่อตั้งมาประมาณ 4 เดือน ทำให้การนำเสนอโยบายของพรรคกิจประชาชน ยังไม่สามารถเข้าถึงประชาชนที่มีสิทธิในการเลือกตั้งในเชิงกว้างได้ ในการเลือกตั้งครั้งนั้นพรรคกิจประชาชนได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติทั้งหมด 3 ที่นั่ง พรรคแนวร่วมแรงงาน จึงมีความพยายามร่วมกับพรรคสิงคโปร์อัมโนจัดในการจัดตั้งรัฐบาล เพื่อให้มีเสียงสนับสนุนเกินกึ่งหนึ่งคือ 16 ที่นั่ง จากที่นั่ง 32 ที่นั่ง ทำให้เดวิด มาร์แชล หัวหน้าพรรคแนวร่วมแรงงานต้องหันพึ่งพาเสียงสนับสนุนที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งของผู้ว่าการแห่งสิงคโปร์ (Lee, 2008: 105) ส่งผลให้พรรคแนวร่วมแรงงานสามารถจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้นมา ทำให้เดวิด มาร์แชลได้ดำรงตำแหน่งมุขมนตรี (Chief Minister) แห่งสิงคโปร์เป็นคนแรก

แต่อย่างไรก็ตามในการเลือกตั้งวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1959 เป็นการเลือกตั้ง ที่รัฐบาลอาณานิคม ได้ให้สิทธิในการปกครองตนเองแก่สิงคโปร์ อันรวมไปถึงสิทธิในการเลือกสมาชิกผู้แทนราษฎรของผู้สมควรได้รับ สิทธิทั้งหมด โดยพรรคกิจประชาชนได้รับเลือก 43 ที่นั่ง พรรคพันธมิตรประชาชนสิงคโปร์ (Singapore People's Alliance) ได้รับเลือก 4 ที่นั่ง พรรคสิงคโปร์อัมโน (S.U.M.N.O.) ได้รับเลือก 3 ที่นั่ง และผู้สมัครอิสระ ได้รับเลือก 1 ที่นั่ง จากจำนวนสมาชิกผู้แทนทั้งหมด 51 ที่นั่ง รัฐบาลจึงได้สถาปนา ยังตี เปอตวน เนการา บิน อิชัค เชื้อสายมาเลย์เป็นประมุขแห่งรัฐคนแรก และแต่งตั้ง นายลี กวน ยู เลขาธิการพรรคกิจประชาชน เป็น นายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ (Chee, 1979: 71) ซึ่งหลังจากการเลือกตั้งในครั้งนั้น พรรคกิจประชาชน ก็ยังไม่เคยพ่ายแพ้ในเวทีการเลือกตั้งของสิงคโปร์แม้แต่ครั้งเดียว ตลอดจนกลายมาเป็นพรรคการเมืองแบบโดดเด่นพรรคเดียว (one dominant party) หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1968 พรรคกิจประชาชนได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด 58 ที่นั่ง คิดเป็นร้อยละ 82 จากการลงคะแนนทั้งหมด (Mauzy and Milne, 1990: 65)

จากข้างต้นจะเห็นถึงสาเหตุระดับจุลภาค คือ การเมืองและการเลือกตั้ง ที่แสดงให้เห็นว่า พรรคกิจประชาชนหาได้เป็นพรรคการเมืองที่มีความโดดเด่นมาแต่เดิม หากแต่พรรคกิจประชาชนจะต้องแสวงหาแนวทาง และนโยบายในการประกอบสร้างให้พรรคมีความได้เปรียบเหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่ง เพื่อให้เกิดผล คือ การประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งครั้งต่อไป

นอกจากนี้ สาเหตุระดับจุลภาคอีกประการก็คือ ปัญหาการเมืองภายในของพรรคกิจประชาชนเอง สืบเนื่องมาจากพรรคกิจประชาชนเป็นพรรคการเมืองที่มีสองขั้ว ที่ต่างฝ่ายต่างช่วงชิงอำนาจและความได้เปรียบภายในพรรคระหว่างกันและกัน ความแตกต่างกันทางแนวคิดทางการเมืองก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในพรรคกิจประชาชนเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแย่งชิงตำแหน่งกรรมการบริหารพรรค (Central Executive Committee: CEC) ระหว่างทั้งสองขั้วทางการเมือง โดย CEC เป็นศูนย์กลางในการบริหารพรรค ถึงแม้กลุ่มสายกลางจะสามารถครองตำแหน่งสำคัญในพรรคก็ตาม อาทิ ดร.โต๊ะ ซิน ไช เป็นประธานพรรค ลี กวน ยู เป็น เลขาธิการพรรค แต่ทั้งสองก็ยังอยู่ภายใต้ CEC ทั้ง 12 คน โดยคณะกรรมการ CEC จะมาการเลือกตั้งจากสมาชิกทั้งหมดของพรรค (Mauzy and Milne, 2002: 40-41)

และเวที CEC นี้เองก็ได้กลายมาเป็นเวทีในการต่อสู้ของทั้งสองขั้วอำนาจในเวลาต่อมา ซึ่งกลุ่มสายกลางภายในพรรคกิจประชาชน ต่างก็รู้ว่ากลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นย่อมเป็นภัยต่อพรรคกิจประชาชนในอนาคต แต่การจะหลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมกลุ่มสายกลางจะต้องร่วมมือกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่พรรคกิจประชาชน ถึงแม้เจตนารมณ์ดั้งเดิมของกลุ่มมลายันฟอร์มัมจะไม่ต้องการที่จะปฏิบัติตามแนวทางของคอมมิวนิสต์ แต่ ลี กวน ยู ก็มีความเชื่อมั่นว่า ฝ่ายสายกลางจะสามารถควบคุมกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ หรือเป็น “การชี้นำคอมมิวนิสต์” นั้นเอง (Lian, 1971: 2)

สำหรับปัญหาระดับจุลภาคประการสุดท้าย ก็คือ กลุ่มทุนจีนที่เคยสนับสนุนต่อ พรรคกิจประชาชน หลังจากการลดบทบาททางการเมือง พร้อมกับเปิดโอกาสให้ทุนรุ่นใหม่อย่าง ลี กวน ยู และ โก๊ะ เกง ชวี เข้าไปมีบทบาททางการเมืองแทน แต่อย่างไรก็ตามจากความพยายามของรัฐบาลพรรคกิจประชาชนในการปฏิรูปทางการศึกษาและวัฒนธรรม ตลอดจนการจัดระเบียบทางสังคมให้แก่ชุมชนจีน ได้สร้างความไม่พอใจเป็นอย่างมาก แก่กลุ่มทุนจีนโพ้นทะเลขนาดใหญ่ต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่ม OCBC ภายใต้การนำของตัน ลักชาย ได้แสดงความไม่

พอใจที่รัฐบาลพรรคกิจประชาชนไม่ให้ความสำคัญต่อการดำรงความเป็นจีนมาโดยตลอด (กวาดล ทรงประเสริฐ, 2547: 507) กล่าวได้ว่านโยบายทางการศึกษาและวัฒนธรรมของพรรคกิจประชาชนได้ทำให้กลุ่มทุนจีนขนาดใหญ่ของสิงคโปร์ค่อยๆ ถอยห่างจากการสนับสนุนพรรคกิจประชาชน

โดยปัจจัยสาเหตุระดับจุลภาคในการวิเคราะห์ มีอยู่ 3 ส่วนด้วยกัน คือ ความได้เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง การสร้างเสถียรภาพให้เกิดขึ้นภายในพรรค และการแสวงหาแหล่งทุนในการสนับสนุนกิจกรรมทางการเมืองของพรรคหลังจากการถอนตัวของกลุ่มทุนจีนองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วนเป็นแรงผลักดันให้เกิดผลเบื้องต้นคือ พรรคกิจประชาชนจะต้องแสวงหาแนวทางและนโยบายในการสร้างสถานะให้พรรคมีความได้เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง

อย่างไรก็ตามปัจจัยสาเหตุหลักเบื้องต้น ทั้ง 2 ปัจจัยหลัก คือ ปัจจัยสาเหตุระดับมหภาค ได้แก่ สภาพปัญหาและสถานะแวดล้อมของสิงคโปร์หลังจากการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ 2 และ ปัจจัยสาเหตุระดับจุลภาค ได้แก่ สถานการณ์ทางการเมืองและการเลือกตั้งซึ่งปัจจัยสาเหตุทั้งสองต่างก็เป็นสาเหตุที่เชื่อมโยงระหว่างกันและกัน ตลอดจนร่วมกันผลักดันให้เกิดผลเบื้องต้น ก็คือ นโยบายและแนวทางปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาของสิงคโปร์และการแสวงหาแนวทางการปฏิบัติ เพื่อประกอบสร้างให้พรรคเหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่ง

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนในการแก้ไขปัญหาของสิงคโปร์ ในฐานะผลของปัจจัยสาเหตุระดับมหภาค

ปัจจัยสาเหตุเบื้องต้นระดับมหภาค คือ ปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน ปัญหาคอมมิวนิสต์ ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาพหุสังคม และปัญหาด้านการศึกษา ผลักดันให้พรรคกิจประชาชนก้าวเข้าสู่เวทีการเมืองและจัดทำนโยบายและแนวทางการปฏิบัติ (ผล) ในการแก้ไขชุดของสาเหตุ (causal chain) ต่างๆ โดยพรรคกิจประชาชนมีนโยบายในฐานะผลของสาเหตุเบื้องต้นดังต่อไปนี้

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน: พรรคกิจประชาชนมีนโยบายหลัก คือ การได้มาซึ่งความเป็นเอกราชโดยการรวมกับมลายา จากบทบาทและความพยายามด้วยการเจรจากับรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งแกนนำของพรรคกิจประชาชนต่างก็มีส่วนร่วมสำคัญ จนในปี ค.ศ. 1963 มลายา สิงคโปร์ ซาราวัก และซาบฮาร์ ได้รวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย อันเป็นการสิ้นสุดสถานะความเป็น Crown Colony ภายใต้รัฐบาลอังกฤษของสิงคโปร์และในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1965 สิงคโปร์ก็ได้แยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย กลายเป็นประเทศที่มีเอกราชโดยสมบูรณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พรรคกิจประชาชนมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้เกิดความเป็นเอกราชขึ้นมาในสิงคโปร์

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาคอมมิวนิสต์: การผลักดันให้นโยบายไปสู่ความเป็นรูปธรรม โดยภาพรวม ก็คือ การช่วงชิงมวลชนจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ที่สนับสนุนอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่ คือผู้ที่มีพื้นฐานมาจากความยากจนและความด้อยโอกาส ซึ่งคนเหล่านี้คาดหวังว่าอุดมการณ์คอมมิวนิสต์จะสามารถสร้างความเท่าเทียมขึ้นมาในสังคมได้

เบื้องต้นพรรคกิจประชาชนกลุ่มสายกลางของพรรคกิจประชาชนสายกลาง ได้อ้างว่าเพื่อส่งเสริมการเคลื่อนไหวของสหภาพต่างๆ แต่แท้จริงแล้วกลุ่มสายกลางทราบดีว่าสหภาพเป็นทั้งแนวร่วมที่สำคัญของกลุ่มคอมมิวนิสต์ และเป็นกำลังสำคัญในการบั่นทอนเสถียรภาพของรัฐบาล ถ้าหากคุมสหภาพต่าง ๆ ได้ก็เท่ากับสร้างความมั่นคงให้แก่รัฐบาลพรรคกิจประชาชนเป็นอย่างมาก กลุ่มสายกลางจึงก่อตั้งสหภาพแรงงานแห่งชาติ

(National Trade Union Congress: NTUC) ขึ้นมาเพื่อรวบรวมและควบคุมสหภาพแรงงานต่างๆ เอาไว้ โดย NTUC จะขึ้นตรงกับพรรคกิจประชาชน หากสหภาพใดไม่ขึ้นทะเบียนกับ NTUC รัฐบาลก็จะบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act: ISA) เข้าจับกุมหัวหน้าหรือประธานของสหภาพนั้นๆ ในข้อหาที่มีความสัมพันธ์กับพรรคคอมมิวนิสต์ ส่งผลให้การนัดหยุดงานลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว (Bedlington, 1978: 224) กล่าวได้ว่ากลุ่มสายกลางของพรรคได้ใช้ NTUC และ ISA เข้ายึดฐานสนับสนุนจากสหภาพแรงงานของกลุ่มคอมมิวนิสต์มาเป็นฐานสนับสนุนทางการเมืองของกลุ่มตน

ในระยะต่อมาพรรคกิจประชาชน จึงได้ใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act: ISA) ในการปราบปรามและจับกุมกลุ่มคอมมิวนิสต์อย่างเข้มงวดกว่าเดิม ซึ่งพรรคแนวร่วมสังคมนิยมเป็นพรรคการเมือง ที่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา ทำให้สมาชิกของพรรคจำนวนมากถูกจับกุม และพรรคแนวร่วมสังคมนิยมเองก็ถูกรัฐบาลพรรคกิจประชาชนใช้กฎหมาย ISA อายัดเงินสนับสนุนของพรรค ตลอดจนลดทอนความเข้มแข็งของพรรคมาโดยตลอด

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาเศรษฐกิจ: พรรคกิจประชาชนได้ริเริ่มนโยบายการสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ เนื่องจากการถดถอยของเศรษฐกิจเมืองท่า (Entrepot Trade) ทำให้มีสิ่งค้ำมืออัตราการว่างงานสูงขึ้นเรื่อยๆ สภาวะเช่นนี้ ดึงดูดให้เศรษฐกิจของพรรคกิจประชาชนภายใต้การนำของ ดร. โก๊ะ เกง ชวี จึงได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเริ่มจากการออกกฎหมายยกเว้นหรือลดภาษีให้แก่อุตสาหกรรมที่เข้ามาลงทุน ตลอดจนจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Board: EDB) เพื่อสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศพร้อมๆ กับปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากเศรษฐกิจแบบเมืองท่าไปสู่เศรษฐกิจเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและการลงทุน ควบคู่ไปกับการพัฒนาสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับด้านเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็น พลังงาน ไฟฟ้า ประปา ถนน ท่าเรือ และสนามบินพาณิชย์โดยมีการกำหนดแผนห้าปี (The Five Year Plan, 1961 – 1964) โดยมีเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจแบบเมืองท่ามาสู่ระบบเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรม (Kim, 1987: 19) ส่งผลให้ช่วงเวลา 5 ปี นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 – 1965 สิงคโปร์มี GDP ถึงร้อยละ 5.9 ทำให้อัตราการว่างของสิ่งค้ำมือลดลงอย่างรวดเร็วจนช่วงต้นของปี ค.ศ. 1970 สิงคโปร์มีอัตราการว่างงานเท่ากับศูนย์ (Tyabji, 1987: 28)

นอกจากนี้พรรคกิจประชาชนยังได้จัดตั้งบริษัทในเครือของรัฐบาล (Government-Linked Companies: GLCs) โดยองค์กรภายใต้รัฐ และ GLCs ต่าง ๆ จะเป็นผู้ให้ข้อมูลทางด้านการลงทุนและช่วยอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนในลักษณะ one stop service ด้วยทำการประสานงานระหว่างนักลงทุนกับองค์กรรัฐวิสาหกิจอื่น ๆ เพื่อความสะดวกในการเข้ามาลงทุนในสิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็นการประสานกับแหล่งเงินกู้ การให้คำปรึกษาด้านการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ การจัดหาตลาด และการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการส่งออก เป็นต้น กอปรกับการยกเว้นภาษีแก่การลงทุน ส่งผลให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจเข้ามาลงทุนในสิงคโปร์เป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามรัฐบาลพรรคกิจประชาชนก็ได้ปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจอีกครั้ง ภายใต้พัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก (export promotion) เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็เป็นไปอย่างที่คุณำนาในพรรคกิจประชาชนได้วางแผนเอาไว้ แม้ว่ากองทัพอังกฤษได้ถอนกำลังทหารจากสิงคโปร์ในปี ค.ศ. 1967 ทำให้สิงคโปร์มี GNP ที่ลดลงถึงร้อยละ 20 และมีคนตกงานถึง 30,000 ตำแหน่ง แต่อย่างไรก็ดีด้วยการพัฒนาทางด้าน

อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ก็ได้ช่วยพยุงสถานะเศรษฐกิจของสิงคโปร์เอาไว้ได้ (Mauzy and Milne, 1990: 64) โดยในช่วงปี ค.ศ. 1966 – 1972 สิงคโปร์มี GDP เฉลี่ยถึงร้อยละ 12.9 และมีอัตราการว่างงานเท่ากับศูนย์ในปี ค.ศ.1970 (Tyabji, 1987: 34)

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาที่อยู่อาศัย: นโยบายด้านที่อยู่อาศัยเป็นนโยบายที่พรรคกิจประชาชนใช้เป็นประเด็นหลักในการหาเสียงเลือกตั้งเสมอมา ด้วยเหตุจากการที่พรรคกิจประชาชนได้ทำการสำรวจความต้องการของประชาชน โดยผ่านเครือข่ายของพรรคในพื้นที่ พบว่าประชาชนสิงคโปร์ส่วนใหญ่ต้องการที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพ รวมถึงต้องการปรับปรุงที่อยู่อาศัยมากที่สุด พรรคกิจประชาชนจึงได้มีคำขวัญของนโยบายการเคหะที่ว่า นโยบายการเคหะที่เป็นจริง (A Realistic Housing Policy) (Quah, 1987: 239) เมื่อพรรคกิจประชาชนได้เข้ามาเป็นรัฐบาลจึงได้ริเริ่มก่อตั้งคณะกรรมการพัฒนาการเคหะ (Housing Development Board: HDB) ในปี ค.ศ. 1959 โดยคณะกรรมการชุดนี้ได้ดำเนินการผลักดันนโยบายการเคหะให้เป็นรูปธรรม โดยให้ผู้มีรายได้น้อยและปานกลางเช่าซื้อบ้านในอัตราร้อยละ 15 ของรายได้ และ HDB ก็จะนำเงินจำนวนดังกล่าวไปสร้างอาคารของการเคหะเพิ่มเติม (Quah, 1987: 240)

นอกจากนี้การจัดการของ HDB ยังกำหนดให้มีศูนย์ชุมชน (Community Center) ซึ่งมีหน้าที่ในการผลักดันให้ทั้งชาวจีน มาเลย์ และอินเดียอยู่ร่วมกัน อันเป็นการสร้างความเชื่อมโยงทางความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ ตลอดจนสร้างกิจกรรมเพื่อให้ภายในชุมชนเกิดความสามัคคี ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาและร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นนโยบายการเคหะของพรรคกิจประชาชนไม่ได้เป็นแต่เพียงแต่อาคารที่อยู่อาศัยเท่านั้น โครงการการเคหะยังจัดให้มี ศูนย์การค้า ไปรษณีย์ ธนาคาร โรงเรียน โรงพยาบาลพยาบาล ตลอดจนสาธารณูปโภคต่างๆ ทำให้ผู้มีรายได้น้อยมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยในช่วงปี ค.ศ. 1960 – 1965 HDB ได้สร้างอยู่อาศัยทั้งหมด 54,430 ยูนิตและในปี ค.ศ. 1966 – 1970 HDB ได้สร้างที่อยู่อาศัยไปทั้งหมด 66,239 ยูนิต (Quah, 1987: 241) กล่าวได้ว่านโยบายการเคหะของพรรคกิจประชาชน คือ สิ่งที่ประชาชนชาวสิงคโปร์สามารถสัมผัสได้

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาพหุสังคมและปัญหาด้านการศึกษา: พรรคกิจประชาชนได้มีนโยบายในการปรับเปลี่ยนระบบการศึกษาของชาติให้มีระบบเดียวกัน ตลอดจนปรับปรุงเนื้อหาของแบบเรียนมาตรฐานเพื่อให้ทุกเชื้อชาติมีแบบเรียนที่ร่วมกัน รวมไปถึงจัดให้มีนโยบายการเรียนภาษาแบบสองภาษา โดยการเน้นภาษาอังกฤษและภาษาของแต่ละเชื้อชาติ เช่นนี้จึงเป็นการใช้ภาษาและการศึกษาเป็นสื่อในความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ ทั้งยังเป็นการจัดการให้ความแตกต่างของระบบการศึกษาที่มีทั้งแบบจีน แบบอังกฤษ แบบมาเลย์ แบบอินเดีย ที่เคยเป็นปัญหาสร้างความเหินห่างในสังคมสิงคโปร์ ได้พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น พร้อมๆกับการจัดตั้งสมาคมประชาชน (People's Association) เข้าไปช่วงชิงบทบาทการนำเหนือชุมชนเชื้อสายเงินทั่วไป โดยให้ความสำคัญต่อปัญหาการเชื่อมโยงทางเชื้อชาติและสำเนียงภาษาให้น้อยลงที่สุด เพื่อให้เยาวชนของสิงคโปร์ในอนาคต คำนึงถึงความเป็นชาวสิงคโปร์ (Singaporean) มากกว่าการเป็นชาวจีนที่จำแนกจากสำเนียงภาษาต่างๆ

นอกจากนี้คณะกรรมการการเคหะ (Housing and Development Board: HDB) ก็ยังได้ดำเนินการสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้มีรายได้น้อย และผู้รายได้ปานกลาง กอปรกับการดำเนินการให้ที่อยู่อาศัยแต่ละแห่งประกอบไปด้วยทุกเชื้อชาติ อยู่ร่วมกันโดยจะไปตามอัตราส่วน (Mauzy and Milne, 2002: 92-93) แตกต่างจากเดิมที่แต่ละเชื้อชาติจะอยู่แยกกันไปตามย่านที่อยู่อาศัยของเชื้อชาตินั้นๆ พร้อมทั้งยังจัดให้มีศูนย์ชุมชน

(Community Center) เพื่อให้ชุมชนแต่ละชุมชนที่ประกอบไปด้วยเชื้อชาติหลากหลายได้มีกิจกรรมร่วมกัน ทำให้แต่ละเชื้อชาติมีความสัมพันธ์ระหว่างกันมากยิ่งขึ้น

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนที่ประกอบสร้างให้พรรคกิจประชาชนเหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่งในฐานะผลของปัจจัยสาเหตุระดับจุลภาค

ปัจจัยสาเหตุเบื้องต้นระดับจุลภาค คือ ปัญหาพรรคการเมืองคู่แข่ง ปัญหาเสถียรภาพในพรรคกิจประชาชน และปัญหาการถอนตัวของกลุ่มทุนจีน ในการช่วงชิงความได้เปรียบทางการเมือง จากกลุ่มของชุดของสาเหตุต่างๆดังกล่าว ทำให้พรรคกิจประชาชนมีนโยบายและแนวทางปฏิบัติ ในฐานะผลของสาเหตุเบื้องต้นดังต่อไปนี้

การสร้างความสำเร็จที่เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง: ความสำเร็จที่สำคัญของพรรคกิจประชาชน คือการสร้างความสำเร็จให้แก่พรรคโดยทำให้พรรคกิจประชาชนให้เหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่งอยู่เสมอ ซึ่งการก่อตั้งของพรรคกิจประชาชน คือ การรวมกันระหว่างกลุ่มสายกลาง (moderate) และกลุ่มคอมมิวนิสต์ (procommunist) ทำให้พรรคกิจประชาชนมีฐานมวลชนสนับสนุน ทั้งจากคนระดับกลางถึงสูงที่มีการศึกษาแบบอังกฤษ และคนระดับล่างที่มีการศึกษาแบบจีน ซึ่งรวมไปถึงสหภาพแรงงานต่าง ๆ

ในช่วงทศวรรษที่ 1960 บรรดาพรรคการเมืองคู่แข่งของพรรคกิจประชาชนต่างก็มีฐานมวลชนที่ไม่ครอบคลุมและกว้างขวางเท่ากับฐานมวลชนของพรรคกิจประชาชน อาทิ พรรคพันธมิตรประชาชนสิงคโปร์ (Singapore People's Alliance: SPA) มีฐานเสียงเดิมจากพรรคแนวแรงงานที่เน้นส่งเสริมการเรียนเฉพาะภาษาอังกฤษ และการปราบปรามกลุ่มคอมมิวนิสต์และสหภาพแรงงานทำให้พรรค SPA มีฐานมวลชนเฉพาะกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาแบบอังกฤษพรรคสิงคโปร์อัมโน (SUMNO) มีแนวทางยึดถือในอุดมการณ์ภูมิบุตรแสดงถึงการเป็นตัวแทนของชาวมาเลย์เท่านั้น พรรคสังคมนิยมเสรี (Liberal Socialist Party) เกิดจากการรวมตัวของพรรคก้าวหน้า (Progressive Party) กับพรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) ส่งผลให้พรรคสังคมนิยมเสรีมีฐานมวลชนหลักเฉพาะจากกลุ่มผู้ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษเท่านั้น

นอกจากที่พรรคกิจประชาชนมีฐานมวลชนที่เหนือกว่าพรรคการเมืองอื่นแล้ว พรรคกิจประชาชนยังสามารถผลักดันนโยบายต่างๆ ไปสู่ความเป็นรูปธรรม ตามดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในช่วงปี ค.ศ. 1960 ระบบพรรคการเมืองของสิงคโปร์ได้เปลี่ยนมาเป็นระบบการเมืองแบบสองพรรค (Two Party System) เนื่องมาจากคณะกรรมการบริหาร (CEC) ของพรรคกิจประชาชนได้มีมติขับกลุ่มคอมมิวนิสต์ออกจากพรรค ทำให้กลุ่มคอมมิวนิสต์ดำเนินการก่อตั้งพรรคแนวร่วมสังคมนิยม (Barisan Socialist) ในการเลือกตั้งในทั่วไปปี ค.ศ. 1963 พรรคกิจประชาชนซึ่งเป็นรัฐบาลพรรคกิจประชาชนจึงใช้ความได้เปรียบโดยการยุบสภาและให้เวลาหาเสียงเพียง 9 วัน

กอปรกับพรรคกิจประชาชน (สายกลาง) ได้สร้างฐานมวลชนขึ้นมาจากผลการผลักดันนโยบายต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้พรรคกิจประชาชนได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 37 ที่นั่ง ในขณะที่พรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้รับเลือกตั้ง 13 ที่นั่ง ในช่วงเวลานั้นพรรคกิจประชาชนจึงฉวยโอกาสในการใช้อำนาจรัฐสร้างความเข้มแข็งให้แก่พรรค กอปรกับบ่อนทอนพรรคแนวร่วมสังคมนิยมให้อ่อนแอลง ด้วยวิธีการจัดตั้งสหภาพแรงงานแห่งชาติ (National Trade Union Congress: NUTC) เพื่อควบคุมสหภาพต่าง ๆ ที่เคยเป็นแนวร่วมสนับสนุนของคอมมิวนิสต์และพรรคแนวร่วมสังคมนิยมตลอดจนการใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act:

ISA) ในการปราบปรามและจับกุมกลุ่มคอมมิวนิสต์ ซึ่งพรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้รับการสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา ทำให้สมาชิกของพรรคจำนวนมากถูกจับกุมและพรรคแนวร่วมสังคมนิยมเองก็ถูกรัฐบาลพรรคกิจประชาชนใช้กฎหมาย ISA อายัดเงินสนับสนุนของพรรค และลดทอนความเข้มแข็งของพรรคมาโดยตลอด

จากวิธีการข้างต้นส่งผลให้พรรคแนวร่วมสังคมนิยมก็ต้องประสบกับความอ่อนแออย่างต่อเนื่อง กอปรกับการบอยคอตท์การเมืองในรัฐสภา และการดำเนินยุทธศาสตร์การเมืองนอกสภา แต่ด้วยแนวร่วมและผู้สนับสนุนพรรคนั้นลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก จนถึงการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1968 ปรากฏว่าพรรคกิจประชาชนสามารถมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของสิงคโปร์ได้อย่างเบ็ดเสร็จทั้งหมด 58 ที่นั่ง และสามารถอ้างความเป็นพรรคการเมืองโดดเด่นพรรคเดียว (one dominant party) ในสิงคโปร์จนถึงปัจจุบัน

การสร้างเสถียรภาพให้เกิดขึ้นภายในพรรค: ถึงแม้ว่าในการประชุมของพรรคครั้งแรกในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1955 กลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ให้คำมั่นว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับ CEC แต่พอมาถึงการประชุมพรรคครั้งที่สองในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1956 กลุ่มคอมมิวนิสต์กลับเปลี่ยนท่าทีโดยหันมาเสนอตัวเข้ามารับเลือกเป็น CEC ในครั้งนั้นกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้รับเลือกถึง 4 ตำแหน่ง จาก CEC ทั้งหมด 12 ตำแหน่ง (Chan Heng Chee, 1987: 149) จากการเคลื่อนไหวดังกล่าวของกลุ่มคอมมิวนิสต์สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการยึดครองพรรคกิจประชาชน ภายใต้ความเชื่อมั่นว่าสมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคจะให้การสนับสนุนแก่กลุ่มคอมมิวนิสต์ เนื่องจากพรรคกิจประชาชนในช่วงเริ่มการก่อตั้งพรรคนั้น มีลักษณะเป็นพรรคการเมืองที่มีฐานสนับสนุนทางการเมืองจากชนระดับล่างเป็นหลัก

ดังนั้นเพื่อการป้องกันกลุ่มคอมมิวนิสต์กลับมายึดครองพรรคอีกครั้ง ในปี ค.ศ. 1958 ลี กวน ยู จึงได้จัดวางระบบการสรรหา CEC เสียใหม่ ภายใต้ระบบสมาชิกพิเศษ (cadre system) ที่มีลักษณะที่คล้ายกับระบบของวาติกัน ซึ่งสันตะปาปาจะแต่งตั้งพระคาร์ดินัล และหลังจากนั้นพระคาร์ดินัลก็จะไปเลือกสรรสันตะปาปาองค์ใหม่ ซึ่งระบบสมาชิกพิเศษของพรรคกิจประชาชนก็คล้ายคลึงกันระบบของวาติกัน กล่าวคือ CEC จะแต่งตั้งสมาชิกพิเศษ (cadre) และสมาชิกพิเศษ ก็จะเข้าไปเลือกสรร CEC จะเห็นได้ว่า ลี กวน ยู ได้วางระบบสมาชิกพิเศษ เพื่อควบคุมการสรรหา CEC เสียใหม่ โดยไม่ยินยอมให้สมาชิกพรรคทั้งหมดนั้นสามารถลงคะแนนเลือก CEC ได้ มีเพียงแต่สมาชิกพิเศษ ที่ได้รับการคัดสรรอย่างเข้มงวดจากกลุ่มสายกลางของพรรคจำนวน 500 คน แล้วกำหนดให้สมาชิกพิเศษทั้ง 500 คน เลือกสรร CEC 12 ที่นั่ง ทุกครั้งที่มีการประชุมพรรค (Mauzy and Milne, 2002: 41)

การแสวงหาแหล่งทุนของพรรคหลังจากการถอนตัวของกลุ่มทุนจีน: จากความพยายามของรัฐบาลพรรคกิจประชาชนในการปฏิรูปทางการศึกษาและวัฒนธรรมได้สร้างความไม่พอใจเป็นอย่างมากแก่กลุ่มทุนจีนขนาดใหญ่ ที่เคยให้การสนับสนุนพรรคกิจประชาชนมาในอดีต สอดคล้องกับแนวทางของพรรคกิจประชาชนที่ไม่เคยไว้วางใจต่อกลุ่มทุนจีนเช่นกัน ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลพรรคกิจประชาชนต้องแยกตนเองให้พ้นจากอิทธิพลของกลุ่มทุนจีนขนาดใหญ่ ด้วยการจัดตั้งบริษัทที่มีสายสัมพันธ์กับรัฐบาลพรรคกิจประชาชน หรือบริษัทในเครือของรัฐบาล (Government-Linked Companies: GLCs) เพื่อเข้าไปมีบทบาททางเศรษฐกิจแข่งขันกับกลุ่มทุนเอกชนจีนในธุรกิจด้านต่าง ๆ โดยบริษัทเหล่านี้จะมีรัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่สุด อาทิ Jurong Town Corporation (JTC) Shangi International Airport Corporation (SIAC) Singapore Airlines

Corporation (SIA) Singapore Telecommunication Corporation (STC) และ Development Bank of Singapore (DBS) เป็นต้น รวมถึงบริษัทเรือเดินสมุทรอีก 6 บริษัท บริษัทผลิตอาวุธอีก 4 บริษัท และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ไฟฟ้า และคอมพิวเตอร์อีกมากมาย จนในปี ค.ศ. 1968 บริษัทในเครือของรัฐบาล (GLCs) มีจำนวนประมาณ 500 บริษัท และเป็นกลุ่มธุรกิจที่ครอบงำเศรษฐกิจของสิงคโปร์กว่าครึ่งหนึ่งตั้งแต่นั้นมา (กวอดลทรงประเสริฐ, 2547: 507-512) กล่าวได้ว่ารัฐบาลพรรคกิจประชาชนได้สร้างระบบทุนของรัฐและของพรรคขึ้นมาโดยลดความเกี่ยวข้องกับกลุ่มทุนเงินต่างๆ ภายใต้การดำเนินการของ GLCs

กล่าวได้ว่าปัจจัยเชิงสาเหตุเบื้องต้นระดับมหภาค ในรูปแบบของสภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของสิงคโปร์ก่อนการก่อตั้งพรรคกิจประชาชนโดยมีชุดของสาเหตุเบื้องต้น คือ ปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน ปัญหาคอมมิวนิสต์ ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาพหุสังคม และปัญหาทางการศึกษา ได้ก่อให้เกิดผลเบื้องต้น คือ นโยบาย และแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนในการแก้ไขปัญหาของสิงคโปร์ อันประกอบไปด้วย นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาคอมมิวนิสต์ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาเศรษฐกิจ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาที่อยู่อาศัย และนโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาพหุสังคม และปัญหาทางการศึกษา

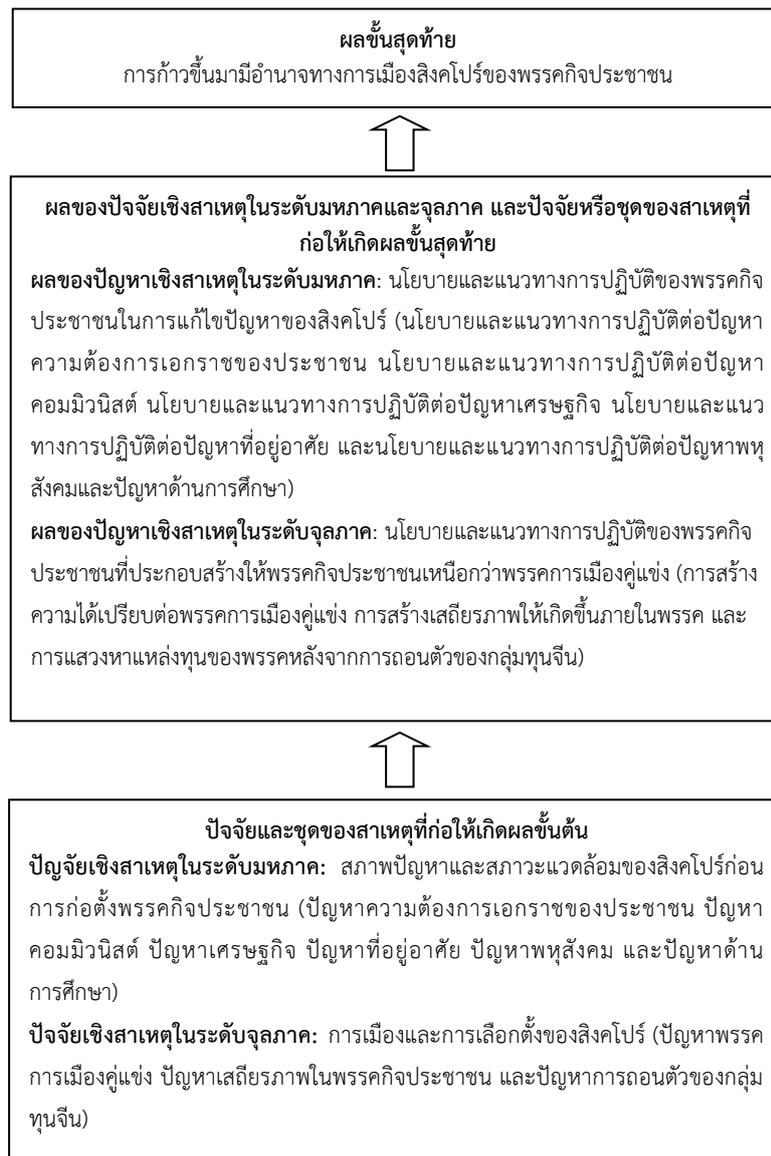
สำหรับปัจจัยเชิงสาเหตุเบื้องต้นระดับจุลภาค ในรูปแบบของการเมืองและการเลือกตั้งโดยมีชุดของสาเหตุเบื้องต้น คือ ปัญหาพรรคการเมืองคู่แข่ง ปัญหาเสถียรภาพในพรรคกิจประชาชน และปัญหาการถอนตัวของกลุ่มทุนเงินได้ ก่อให้เกิดผลเบื้องต้น คือ การสร้างความได้เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง การสร้างเสถียรภาพให้เกิดขึ้นภายในพรรค และการแสวงหาแหล่งทุนของพรรคหลังจากการถอนตัวของกลุ่มทุนเงิน

บทสรุป

การก้าวขึ้นมาใช้อำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ของพรรคกิจประชาชนภายใต้กรอบการอธิบายเชิงสาเหตุ คือ ผลสุดท้าย หรือ ปรัชญาการณณ์ที่ถูกอธิบายท้ายสุดในกลไกในเชิงสาเหตุ และกระบวนการวิเคราะห์เชิงสาเหตุของบทความนี้ ซึ่งความสำเร็จในการก้าวขึ้นมาใช้อำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ของพรรคกิจประชาชน เป็นผลมาจากปัจจัยหรือชุดของสาเหตุ 2 ชุด คือ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนในการแก้ไขปัญหาของสิงคโปร์ (นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาคอมมิวนิสต์ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาเศรษฐกิจ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาที่อยู่อาศัย และนโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อปัญหาพหุสังคม และปัญหาทางการศึกษา) และนโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนที่ประกอบสร้างให้พรรคกิจประชาชนเหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่ง (การสร้างความได้เปรียบต่อพรรคการเมืองคู่แข่ง การสร้างเสถียรภาพให้เกิดขึ้นภายในพรรค และการแสวงหาแหล่งทุนของพรรคหลังจากการถอนตัวของกลุ่มทุนเงิน)

หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งชุดของสาเหตุทั้งสอง 2 ชุดที่กล่าวมาแล้ว มีหน้าที่ในการอธิบายถึงสาเหตุในการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์การขึ้นมาใช้อำนาจของพรรคกิจประชาชนนั่นเอง ซึ่งชุดของสาเหตุ 2 ชุด คือ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนในการแก้ไขปัญหาของสิงคโปร์ กับนโยบายและแนวทางการปฏิบัติของพรรคกิจประชาชนที่ประกอบสร้างให้พรรคกิจประชาชนเหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่ง ก็ยังเป็นผลเบื้องต้นของกลไกในเชิงสาเหตุ หรือ เป็นปรากฏการณ์ที่ถูกอธิบายโดยชุดของสาเหตุ 2 ชุดเบื้องต้น คือ ปัจจัยเชิง

สาเหตุจากสภาพปัญหาและสภาวะแวดล้อมของสิงคโปร์ก่อนการก่อตั้งพรรคกิจประชาชน (ปัญหาความต้องการเอกราชของประชาชน ปัญหาคอมมิวนิสต์ ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาพหุสังคม และปัญหาด้านการศึกษา) อันเป็นชุดของปัจจัยเชิงสาเหตุในระดับมหภาค ส่วนปัจจัยเชิงสาเหตุจากการเมืองและการเลือกตั้งของสิงคโปร์ (ปัญหาพรรคการเมืองคู่แข่ง ปัญหาเสถียรภาพในพรรคกิจประชาชน และปัญหาการถอนตัวของกลุ่มทุนจีน) อันเป็นชุดของปัจจัยเชิงสาเหตุในระดับจุลภาค

กล่าวได้ว่า การก้าวขึ้นมาใช้อำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ของพรรคกิจประชาชนในกลไกในเชิงสาเหตุเกิดมาจากชุดของสาเหตุที่เชื่อมโยงมาจากชุดของสาเหตุเบื้องต้น โดยในแต่ละช่วงของการเชื่อมโยงระหว่างชุดของสาเหตุ ต่างก็มีเหตุการณ์ในการอธิบายถึงความเป็นมาและเป็นไป ตลอดจนการอธิบายถึงปรากฏการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่ผลในแต่ละช่วง จนกระทั่งถึงผลในขั้นสุดท้าย ซึ่งก็คือ การก้าวขึ้นมาใช้อำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ของพรรคกิจประชาชนนั่นเอง

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

ภูวดล ทรงประเสริฐ. (2547). **จีนโพ้นทะเลสมัยใหม่ รายงานการวิจัย โครงการอาณาบริเวณศึกษา 5 ภูมิภาค สำนักงานสนับสนุนกองทุนวิจัย**. กรุงเทพฯ: เลิฟ แอนด์ ลิฟ.

ภาษาต่างประเทศ

Bedlington, Stayley S. (1987). **Malaysia and Singapore the Building of New States**. New York: Cornell University Press.

Chee, Chan Heng. (1987). "Political parties." In **Government and Politics of Singapore**. Edited by Jon S.T. Quah, Chan Heng Chee and Seah Chee Meow. 2nd ed. Singapore: Oxford University Press.

Chee, Chan Heng. (1971). **Singapore the Politics of Survival 1965-1967**. Singapore: Oxford University Press.

Chee, Fong Sip. (1970). **The PAP Story**. Singapore: PAP.

Kim, Shee Poon. (1987). "The Evolution of the Political System." In **Government and Politics of Singapore**. Edited by Jon S.T. Quah, Chan Heng Chee and Seah Chee Meow. 2nd ed. Singapore: Oxford University Press.

Lee, Edwin. (2008). **Singapore. The Unexpected Nation**. Singapore: ISEAS Publishing.

Lee, Edwin. (1991). **The British as rulers: governing multiracial Singapore, 1867-1914**. Singapore: Singapore University Press.

Lian, Pang Cheng. (1971). **Singapore's People's Action Party**. Singapore: Oxford University Press.

Little, Daniel. (1991). **Varieties of Social Explanation an Introduction to the Philosophy of Social Science**. Colorado: Westview Press.

Martin, Michael, and Lee C. McIntyre. (1994). **Readings in the Social Science**. Massachusetts: The MIT Press.

Mauzy, Diane K., and R. S. Milne. (2002). **Singapore Politics under the People's Action Party**. London: Routledge.

Milne, R.S., and Diane K. Mauzy. (1990). **Singapore the Legacy of Lee Kuan Yew**. San Francisco: Westview Press.

Quah, Jon S.T. (1987). "Public Housing". **Government and Politics of Singapore**. Jon S.T. Quah, Chan Heng Chee and Seah Chee Meow (eds.). 2nd ed. Singapore: Oxford University Press.

Rosenberg, Alexander. (1995). **Philosophy of Social Science**. Colorado: Westview Press.

Tyabji, Amina. (1987). “The Economy.” In **Government and Politics of Singapore**. Edited by Jon S.T. Quah, Chan Heng Chee and Seah Chee Meow. 2nd ed. Singapore: Oxford University Press.